

Arrest

**nr. 151 570 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2011 dient de verzoekende partij die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familie lid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van ascendent van een Belgisch kind.

Op 3 mei 2012, met kennisgeving op 9 mei 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.11.2011 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): D.

Nationaliteit: [...]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980 stelt dat het recht op verblijf kan geweigerd worden om redenen van openbare orde wanneer ze uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

De betrokkene werd op 26.04.2010 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve 20 maanden en een geldboete van 100 euro (x 5,5= 550 euro) met uitstel voor 3 jaar behalve 50 euro wegens "diefstal met geweld of bedreiging, waarbij de titel of kentekens van een openbaar ambtenaar worden aangenomen of waarbij een vals bevel van het openbaar gezag wordt ingeroepen, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen, de schuldige doet geloven dat hij gewapend is".

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Dat de motivering van de bestreden beslissing stelt dat verzoeker veroordeeld werd en dat uit de aard, ernst en recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat verzoeker een voldoende ernstige bedreiging vormt. Dat verzoeker stelt dat hij een minimaal aandeel had in de feiten en dat hij een zeer zware straf heeft gekregen in verhouding tot zijn aandeel in de feiten. Dat bijkomend en niet in het minst verzoeker er op wijst dat de feiten dateren van 2009 dus meer dan drie jaar geleden hetgeen bezwaarlijk als recent kan worden beschouwd.

Dat verzoeker in hoofddorde van mening is dat de feiten onvoldoende wegen om te kunnen spreken van een ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving en dat het actueel karakter in zijn geheel ontbreekt.

Dat bijkomend en niet in het minst de bestreden beslissing niet ingaat op het evenredigheidsbeginsel, noodzakelijke afweging die wordt voorzien in de wet.

Dat de motivering op dit punt duidelijk niet afdoende is gemotiveerd.

Dat art. 43 van de Vreemdelingenwet geschonden werd."

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 43 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, hetgeen blijkt uit de aard, de ernst en recentheid in tijd van de feiten.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt, hetgeen door verzoeker niet wordt ontkend, dat hij op 26 april 2010 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor de in de bestreden beslissing weergegeven feiten en tot de respectievelijke straffen.

Verzoeker voert wel aan dat hij een minimaal aandeel had in de feiten en dat hij een zeer zware straf heeft gekregen in verhouding tot het aandeel in de feiten, maar hij gaat er aan voorbij dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de correctionele rechtbank. In het vonnis heeft verzoeker dezelfde straf gekregen als de drie overige mededaders en heeft verzoeker de woning van het slachtoffer getoond op de dag voor de overval en zou verklaard hebben dat er veel geld te rapen viel. Bij de straftoemeting heeft de correctionele rechtbank van Antwerpen geoordeeld dat de feiten bijzonder ernstig zijn en dat de verzoeker samen met de andere beklaagden “louter snel winstbejag” nastreefden en geen rekening hielden met andermans eigendomsrechten of psychische en fysieke integriteit. De rechtbank heeft daarbij rekening gehouden met de aard en de ernst van de feiten en de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden waaronder de brutaliteit en het geweld, het gebruik van een wapen, door meerdere daders en het feit dat de overval gebeurde in de woning van het slachtoffer.

Verzoeker voert ook aan dat de feiten dateren van 2009 en dus meer dan drie jaar geleden zijn en volgens hem bezwaarlijk als recent beschouwd kunnen worden. Uit het administratief dossier blijkt dat de criminele feiten dateren van 9 april 2009 en dat de aanvraag van de verblijfskaart werd ingediend op 9 november 2011. De weigeringsbeslissing werd genomen op 3 mei 2012. De veroordeling voor de feiten stamt niet uit een ver verleden, maar dateert van 26 april 2010. Verzoeker die een andere beoordeling van voorliggende feiten betracht, toont echter niet aan dat gemachtigde op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 43 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, met name de

vrijwaring van de openbare orde en openbare veiligheid. De vaststellingen in de bestreden beslissing volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De Raad kan ook vaststellen dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel heeft nageleefd, met name dat het redelijk is om de bescherming van de openbare orde te laten primeren op het recht op gezinsleven. Vermits de dienstige feiten en de wijze waarop de verwerende partij op basis van die feiten tot haar besluit is gekomen in de bestreden beslissing zijn opgenomen, is de motivering in die beslissing voldoende concreet en nauwkeurig. Verzoeker stelt wel een andere beoordeling voor, doch hij toont niet aan dat de beoordeling in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 43 van de vreemdelingenwet, zodat de verwerende partij de verblijfsrechtelijke aanspraken van verzoeker die erop gericht waren hem toe te laten met zijn kind in België samen te leven ondergeschikt achtte aan de belangen van de samenleving die gediend is met een bescherming van de openbare orde. Verzoeker kan derhalve niet kan voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen waarom zijn recht op gezinsleven in België niet kan primeren.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS